

Sygn. akt: I C 1904/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pile-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. Spółka komandytowo-akcyjna w W.

przeciwko A. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

C 1904/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. P. kwoty 1.560,60 zł, na którą składa się kwota 1.200 zł tytułem należności głównej, kwota 225,60 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki oraz kwota 135 zł tytułem opłat windykacyjnych, naliczonych zgodnie z umową pożyczki wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że nabyła wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy pożyczki jaką pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym - (...) sp. z o. o.

Pozwany A. P. nie wdał się w spór.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany w dniu 9 kwietnia 2013 r. dokonał rejestracji w systemie teleinformatycznym jednocześnie akceptując warunki umowy pożyczki nr (...) oraz regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną w (...) spółka z o. o. poprzez dokonanie przelewu jednego grosza ze swojego rachunku bankowego na rachunek (...) sp. z o. o. Ta ostatnia w dniu 9 kwietnia 2013 r. przelała na rachunek pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem umowy pożyczki. numerze (...). W tym samym dniu spółka wystawiła potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki (...) na 30 dni, tj. do dnia 9 maja 2013 r.

Zgodnie z § 8 ramowej umowy pożyczki w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo do naliczania odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP oraz podjęcia działań mających na celu zwrot pożyczki. Pożyczkobiorca mógł być obciążony kosztami wezwań do zapłaty

przesyłanych drogą pocztową w kwocie 35 zł za pierwsze wezwanie do zapłaty wysłane po upływie 15 dni od terminu spłaty pożyczki, 45 zł za przesłanie drugiego wezwania do zapłaty, po upływie 30 dni od terminu spłaty pożyczki oraz 55 zł za wysłanie trzeciego wezwania do zapłaty po upływie 45 dni od terminu spłaty pożyczki

W dniach 11 czerwca 2013 r., 9 lipca 2013 r., 8 sierpnia 2013 r. wierzyciel pierwotny wystosował do pozwanego wezwania do zapłaty z tytułu umowy pożyczki (...), ostatecznie w kwocie 1.384,40 zł.

Dowód:

1. potwierdzenie warunków umowy pożyczki, k. 17,
2. wezwania do zapłaty, k. 18-20,
3. potwierdzenie przelewu z umowy pożyczki (...), k. 22,
4. potwierdzenie rejestracji - zgoda na warunki umowy (...), k. 21
5. ramowa umowa pożyczki wraz z regulaminem, k. 23-29.

W dniu 30 listopada 2013 r. (...) Spółka z o.o. w (...) Spółka z o. o. spółka komandytowo-akcyjna w W. podpisały umowę ramową w zakresie współpracy finansowej. W dniu 25 lutego 2014 r. w Rejestrze Przedsiębiorców KRS ujawniono zmianę nazwy (...) Spółka z o. o. spółka komandytowo-akcyjna w W. na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w W..

Dowód:

1. umowa, k. 30-40,
2. odpis KRS (...), k. 55-56.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym

Storna powodowa wywodziła swoje roszczenia z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z firmą (...) spółką z o. o. w W..

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości

Po myśli art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 3 k.p.c., na stronach procesu ciąży obowiązek dokonywania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, strony zobowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Sąd Najwyższy w wyroku Izby Cywilnej z dnia 11 grudnia 2007 r. sygn. akt II CSK 332/07 stwierdził, że jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Zatem, w sprawie cywilnej na powodzie spoczywa obowiązek dowodowy w zakresie potwierdzającym powództwo. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową regułę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnoprawnym

wskazując przede wszystkim, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu dowodzenia (tak zwany ciężar dowodu w znaczeniu materialnoprawnym). Nie budzi przy tym wątpliwości, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, to stroną powodową obciążał obowiązek wykazania istnienia roszczeń materialnoprawnych stanowiących podstawę dochodzonego w tej sprawie żądania zapłaty, skoro w świetle art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W tym miejscu należy również zaakcentować, że zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik.

W rozpatrywanej sprawie pozwany, nie stawiał się na termin wyznaczony na rozprawę, nie wdał się również w spór. Sąd jednak nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda w oparciu o treść art. 339 k.p.c., który stanowi, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, sąd wyda wyrok zaoczny; w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, jako że budzą one uzasadnione wątpliwości. Należy bowiem zauważyć, że dyspozycja wskazanej normy nie zwalnia powoda z obowiązku przytoczenia faktów pozwalających na ich ocenę pod kątem przepisów prawa materialnego. Co za tym idzie na powodzie ciążył obowiązek opisanego lub udowodnienia faktów, nie zaś ich skutków w sferze prawa materialnego. To do oceny sądu należy stwierdzenie czy doszło do zawarcia, w badanym przypadku umowy pożyczki, a następnie przelewu wierzytelności z niej wynikających, zaś powód powinien przytoczyć niebudzące wątpliwości fakty, na podstawie których sąd dokona tej oceny. W wypadku zajęcia przesłanek do wydania wyroku zaocznego sąd może poprzestać na ocenie samych faktów opisanych przez powoda, tym samym pominać postępowanie dowodowe. Jeżeli zaś tych faktów powód nie przytacza w jasny sposób, sąd ocenia na podstawie przedłożonych dowodów, czy roszczenie powoda jest zasadne.

Biorąc pod uwagę powyższe wskazać należy, iż w toku bieżącego postępowania strona powodowa wykazała jedynie fakt, że wierzyciel pierwotny przelał na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł, a spółka ta wystosowała do pozwanego 3 wezwania do zapłaty. Już natomiast fakt wyrażenia zgody na warunki umowy, a co za tym idzie zawarcie umowy na warunkach opisanych w treści pozwu, budzi wątpliwości, jako że pozwany w tytule przelewu wskazał inny numer umowy. Tym samym umowa pożyczki o numerze wskazanym w treści pozwu, nie może być źródłem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Niezależnie od niemożności ustalenia faktu istnienia i warunków zawartej umowy pożyczki, należy zauważyć, że warunki wskazanej umowy są niedopuszczalne w świetle obowiązujących regulacji. W szczególności ustalenie w ramowej umowie pożyczki opłat za wysyłanie kolejnych wezwań do zapłaty wzrastająco, w zależności od długości pożyczki, wskazuje, że czynność ta powiązana była z wynagrodzeniem za czas opóźnienia, a tym stanowił obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. Bowiernie to odsetki są wynagrodzeniem za czas korzystania z kapitału. Zgodnie z przepisem art. 359 § 2¹ k.c., maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Tym samym przedmiotowa opłata w oderwaniu od kosztów samej usługi stawała się ukrytymi, wyższymi niż maksymalne, odsetkami od sumy pożyczonego kapitału. Postanowienie takie, jako zmierzające do obejścia prawa, jest nieważne na mocy przepisu art. 58 § 1 k.c.

Strona powodowa nie udowodniła również jakimikolwiek środkami dowodowymi, umożliwiającymi weryfikację twierdzeń pozwu faktu nabycia konkretnej wierzytelności przeciwko pozwanemu. Strona powodowa przedłożyła tłumaczenie z języka angielskiego umowy współpracy finansowej pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. a (...) spółka z o.o. spółką komandytowo akcyjną w W., z których druga według tekstu tłumaczenia jest spółką prawa estońskiego wraz z załącznikami i zawiadomieniem o zdarzeniu kredytowym, potwierdzeniem transakcji zawiadomieniem o rozliczeniu z fizyczną dostawą oraz oświadczeniem o potrąceniu wierzytelności.

Żaden z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów nie wskazuje na przejście konkretnej wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem strony pozwanej, powód nie wskazał też, które zapisy wskazanych dokumentów odnosiłyby skutek w sferze przelewu wierzytelności. Z przedstawionych dokumentów wynika zaś, że określone w nim podmioty złożyły oświadczenia woli w zakresie zasad współpracy. Natomiast w żadnym razie nie można uznać, że nastąpił przelew wierzytelności wynikającej z umowy wskazanej w treści pozwu.

W szczególności postanowień w tym przedmiocie brak w przedłożonych dokumentach nazwanych Potwierdzeniem transakcji kredytowego instrumentu pochodnego wraz z aneksami, Zawiadomieniem o zdarzeniu kredytowym, Zawiadomieniu o rozliczeniu z fizyczną dostawą oraz Oświadczeń o potrąceniu wierzytelności.

Wobec powyższego, na podstawie przytoczonych przepisów orzeczono jak w sentencji wyroku.